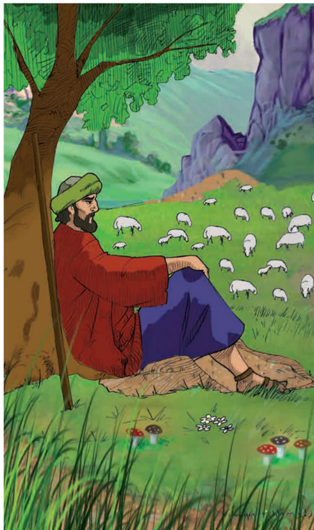
YENİLMEYEN PEHLİVAN

İÇİNDEKİLER

YENİLMEYEN PEHLİVAN

Kureyş müşrikleri İslamiyet'in yayılmasını engellemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Fakat Peygamber Efendimiz bütün bu engellemelere aldırış etmiyordu. Her fırsatta Yüce Allah'ı anlatmaya devam ediyordu. Hiç kimseden çekindiği yoktu. Kendisini dinleyenler ve iman edenler az olduğu için çok üzülüyordu.

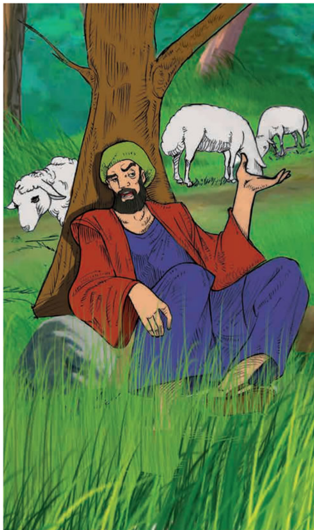

Sevgili Peygamberimizin Mekke dışındaki vadilerden birinde dolaştığı günlerden biriydi. Peygamber Efendimiz yine Yüce Allah'ı düşünüyor ve O'nun yarattığı güzellikleri seyrediyordu. Bu sırada Rükane adlı biriyle karşılaştı.

Rükâne, koyunları otlatmak için o gün oraya gelmişti. Etraf oldukça yeşil bir alandı. Koyunlarının güzelce doyacağını ve iyi süt vereceğini ümit ediyordu. Bir ağacın gölgesine oturmuş koyunlarını seyrediyordu. O günkü Mekke'de Rükane'nin bir özelliği daha vardı. Onun bu özelliğini herkes çok iyi bilirdi.

O, Kureyşlilerin en güçlü olanlarındandı. Sırtı yere getirilmeyen bir pehlivandı. Bu güne kadar güreştiği herkesi yenmişti. Güçlü ve iyi bir pehlivan olmasıyla övünürdü. İri yarı vücuduyla oldukça heybetli biriydi.

Sevgili Peygamberimiz Rükâne'ye rastlayınca ona:

– Ey Rükâne! Sen hâlâ Allah'tan, korkmamakta ısrar mı edeceksin? Seni davet ettiğim şeyi kabul etmemekte direnip duracak mısın? Artık Müslüman ol, diyerek onu İslâmiyete davet etti.

Rükâne bu teklif karşısında epey şaşırdı. Peygamber Efendimizin insanları uzun zamandır İslâma davet ettiğini duymuştu ve Efendiler Efendisini çok iyi tanıyordu. Fakat o gün için nedense Sevgili Peygamberimize soğuk davranıyordu. Peygamberimizin bu teklifi karşısında Rükâne:

– Eğer söylediklerinin hak ve gerçek olduğunu bilseydim, dediklerini kabul ederdim. Ey Muhammed! Sana bir teklifim olacak. Seninle bir güreş yapalım. Sen beni yenersen, sana iman ederim, dedi.

Peygamber Efendimiz bu teklife şöyle karşılık verdi:

– Demek güreşip seni yenersem söylediklerimin hak ve gerçek olduğunu kabul edeceksin öyle mi, diye sordu.

Rükâne:

– Evet. Sen beni yıkacak olursan, ben ya Müslüman olurum, ya da şu koyunlarım senin olur! Ama ben seni yıkacak olursam, sen şu peygamberlik iddiandan vazgeçeceksin tamam mı, diye cevap verdi.

Sevgili Peygamberimiz:

– Söylediklerini kabul ediyorum. Kalk haydi! Seninle güreşelim, dedi.

Rükâne, oturduğu yerden doğrulup hemen ayağa kalktı. Sevgili Peygamberimizle güreşmeye başladı. Bu güreşin uzun sürmeyeceğini ve çok kısa bir sürede Peygamber Efendimizi yeneceğini düşünüyordu. Fakat düşündüğü şeyin tam tersi oluverdi. Çünkü Peygamber Efendimiz onu tutar tutmaz yere yıkıverdi! Rükâne

kendisini korumaya, savunmaya vakit bulamadı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki ne zaman ayağa kalktığını, ne zaman yere serildiğini bile anlayamadı. Bunun üzerine Sevgili Peygamberimize:

– Ya Muhammed! Ben bu güreşmeden hiçbir şey anlamadım. Bir daha güreşelim, diye bir teklifte bulundu.

Peygamberimiz bu teklifi kabul etti. Sonra tekrar güreştiler. Sonuç yine aynı oldu. Rükane daha Peygamberimizi tutamadan Peygamberimiz onu tutup yere seriverdi. Rükane'nin şaşkınlığı bir kat daha artmıştı. O güne kadar kimseye yenilmemişti. Şimdi neler oluyordu böyle? Yerden kalkıp Peygamberimize şöyle dedi çaresizlik içerisinde:

– Ey amcamın oğlu! Haydi bir kez daha güreşelim. Ben hiç böyle bir güreş görmedim, dedi.

Peygamberimiz bu üçüncü teklifi de kabul

etti. Üçüncü güreş de öncekilerin aynısı oldu. Efendimiz, onu üçüncü güreşte de hemen yıkıverdi.

Bunun üzerine Rükâne:

– Vallahi, ya Muhammed! Bu çok şaşılacak bir iş! Sen beni nasıl yıkabiliyorsun, anlayamadım. Yemin ederim ki, sen muhakkak bir sihirbazsın, dedi.

Peygamberimiz onun bu sözlerine çok içerledi. Onun o gün orada iman etmesini çok istiyordu. Bu sebeple ona şöyle dedi:

– Sana bu yaşadığından daha çok şaşılacak bir şey daha göstereyim mi? Belki o zaman Allah' tan korkar ve seni davet ettiğim dine uyarsın.

Rükâne şaşkın bir vaziyette:

– Ne imiş o daha acayip olan şey, diye sordu.

Sevgili Peygamberimiz:

– Şu gördüğün ağacı senin için çağıracağım. O da bana gelecektir, buyurdu.

Rükâne, sanki duyduklarına inanamıyordu. Şimdi bir ağaç yürüyerek onların yanına mı ge-

lecekti? Bu olacak bir şey değildi. Fakat o, Yüce Allah dilediği zaman Peygamberlerine böyle mucizeler verdiğinden habersizdi.

Rükane elini çenesine götürerek:

– Haydi, çağır gelsin bakayım, dedi.

Peygamber Efendimiz de kendilerine yakın bir yerdeki, dallı budaklı semüre veya talha ağacına eliyle işaret ederek:

"Allah'ın izniyle, gel benim yanıma!" diyerek çağırdı.

Kendisine işaret edilen ağaç yeri yırtarak gelip, Sevgili Peygamberimizin önünde durdu. Bu gördükleri karşısında şaşkına dönen Rükâne:

– Doğrusu, ben şimdiye kadar bugünkü gibi büyük bir sihir görmedim! Ona emret de, yerine dönsün, dedi.

Peygamberimiz de ağaca:

"Allah'ın izniyle, dön yerine!" buyurdu.

Ağaç eski yerine döndü. Önceden nasıl duruyorsa aynen öyle durmaya başladı. Peygamber Efenimiz Yaşadıklarını sihir zanneden Rükâne'ye:

– Yazıklar olsun sana! Müslüman olsana,

dedi.

Rükâne:

– Hayır! Müslüman olmam, dedi.

Rükane'nin o gün için Allah'ın peygamberine gözleri kapalıydı. Bütün yaşadıklarını Yüce Allah'ın bir mucizesi olarak görmüyordu. Olsa olsa sihirdir diye düşünüyordu. Onun o an için iman etmeyeceğini anlayan Peygamberimiz:

– Öyle ise, ben de anlaştığımız gibi senin davarlarını alırım, buyurdu.

Rükâne:

– Peki, Kureyşlilere bu hususta ne söyleyeceksin, diye sordu.

Peygamber Efendimiz:

– Onunla güreştim. Kendisini yenip, davarlarını aldım, diyeceğim buyurdu.

Rükâne o güne kadar hiç yenilmemiş biri olduğundan dolayı buna çok üzüldü ve:

– Eğer böyle söylersen, beni rezil rüsva etmiş

olursun, dedi.

Peygamberimiz için önemli olan onun iman etmesiydi. O gün Rükane'nin iman etmeyeceğini alayan Peygamberimiz ona:

– Al git koyunlarını, dedi.

Bunun üzerine, Rükâne:

– Sen, vallahi, benden daha hayırlı ve daha şereflisin, dedi.

Peygamber Efendimiz:

– Böyle olmaya, elbette, ben senden daha uygun biriyim, buyurdu.

Rükâne, kavminin yanına gidip onlara, Peygamberimizle yaşadıklarını anlattı. Belki o gün Müslüman oldu. Ama Mekke'nin fethinden sonra Müslüman olacaktı. Müslüman olduktan sonra da Medine'ye Peygamberimizin yanına yerleşerek hayatını orada devam ettirdi.

İKİYE AYRILAN AY

Medine'ye hicretten beş yıl önceydi. Peygamberimiz Mekkelileri sürekli Allah'a iman etmeye çağırıyordu. İmana davet edilen müşrikler aralarında konuşup bir konuda anlaşmaya vardılar:

– Madem O Peygamber olduğunu söylüyor; biz de O'ndan bir mucize göstermesini isteyelim. Allah her peygambere mucizeler veriyor. Bakalım bu teklifimiz karşısında ne yapacak?

Başka bir müşrik:

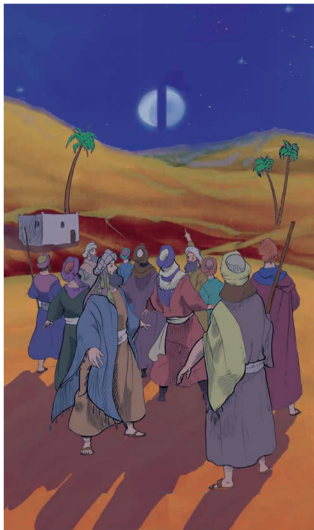
– Peki, nasıl bir mucize isteyelim, diye sordu.

– Ay'ı ikiye ayırmasını isteyelim, diye cevap verdi bir başkası. Ve bu konuda anlaşarak Peygamberimizin yanına geldiler.

– Ey Muhammed! Eğer sen gerçekten peygambersen, Kameri (Ay'ı) ikiye böl. Hem de yarısı Ebu Kubeys Dağı, yarısı da Kuaykıan Dağı üzerinde görülecek şekilde, dediler.

Böyle bir şeyin olabileceğine ihtimal vermiyorlardı. Nasıl olsa bu, yerine getirilemeyecek bir şey diye düşünüyorlardı. Fakat Peygamberimiz onların bu teklifini çok sakin karşıladı.

– Eğer teklif ettiğiniz şeyi yaparsam iman eder misiniz, diye sordu.

Müşrikler hep birlikte:

– Evet! İman ederiz, dediler.

Sevgili Peygamberimiz bu mucizenin yerine gelmesi için Yüce Allah'a dua etti. Yüce Allah Cebrail adlı meleğini göndererek bu duayı kabul ettiğini bildirdi. Dolunay olduğu bir gece Sevgili Peygamberimiz bu mucizeyi isteyen Müşriklere haber gönderdi.

Müşriklerden bir grup insanla, Müslümanlardan bir grup insan toplanmışlardı. Herkes heyacanla Efendiler Efendisi'nin ne yapacağını bekliyorlardı. Sevgili Peygamberimiz Ay'a dönerek işaret parmağını yukarıdan aşağıya bir şey kesiyormuş gibi hareket ettirdi. Orada bulunanlar gözlerine inanamadılar. Allah'ın izniyle ay ikiye bölünmüştü. Aynen Müşriklerin istedikleri gibi bir parçası bir dağın üzerine gelmişti. Diğer yarısı da başka bir dağın üzerine kadar uzaklaştı.

Sevgili Peygamberimiz orada bulunanların isimlerini sayarak "Şahit olunuz, şahit olunuz!" dedi.

Müşrikler ise gördüklerine inanmak istemiyorlardı. Aynen teklif ettikleri gibi bir mucize gerçekleşmişti. İman etmek istemedikleri için büyülendiklerini zannettiler. Gördükleri bu apaçık mucizeye burun kıvırarak kendi aralarında şöyle konuşmaya başladılar:

– Muhammed bizi sihirledi!

Bazısı:

– Muhammed bizi sihirlediyse, bütün insanları da sihirleyemez ya! O, Ay'ı sihirledi, nihayet Ay da yanıldı, dediler.

Kimisi de:

– Muhammed Ay'ı sihirledi ise, bütün yeryüzünü sihirlemeye de gücü yetişmez ya! Başka beldelerden yanımıza gelecek olanlara soralım bakalım: Bu hadiseyi onlar da görmüşler mi?

Sonra aralarından başka biri:

– Gelecek olan yolcuları da gözleyelim! Onlara da soralım. Eğer onlar da bizim gördüğünüz şeyin tıpkısını gördüklerini bize haber verirlerse, gördüğümüz doğru demektir. Şayet bizim gördüğümüz gibi bir şey görmemişlerse, mesele yok, demektir.

Ebu Cehil de:

– Bu bir sihirdir! Çevre ülkelere de adam gönderelim! Bakalım, onlar da kameri böyle ayrılmış vaziyette görmüşler mi, görmemişler mi, dedi.

Ertesi gün ve takip eden günlerde gelene gidene hep bu mucizeyi sordular. Bu gelenlerden aldıkları cevap hep aynıydı:

«Evet! Onu biz de öyle gördük! Ay'ı ikiye ayrılmış gördük!» dediler bu mucizeyi tasdik edip doğruladılar. Ayın ikiye ayrıldığını görüp de haber vermeyen bir kimse kalmadı.

Müşrikler başlangıçta verdikler söze rağmen Efendiler Efendisinin peygamber olduğuna inanmadılar. Bu apaçık mucizeyi gördükleri hâlde. Guruları ve kibirleri inanmalarına engel oluyordu.